

Lovforslaget sættes til forhandling.

Hækkerup: For godt et år siden, den 6. april i fjor, nedsattes ved beslutning af det høje ting et folketingsudvalg, der fik til opgave at undersøge, om lovgivningen til værn mod forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed m. m. var tilstrækkelig. Initiativet til dette udvalgs nedsættelse udgik fra konservativ side, idet medlemmer af det konservative folkeparti den 6. oktober 1948 fremsatte et herpå sigtende forslag. Under debatten herom i december s. å. kunne den daværende justitsminister, det ærede medlem hr. Busch-Jensen, oplyse, at justitsministeriet allerede under 9. april 1948 havde nedsat et udvalg med højesteretsdommer Colov som formand og med den opgave at gennemgå straffelovens kapitler 12 og 13. Dette justitsministerielle udvalg afgav betænkning, ganske få dage før folketingsudvalget blev nedsat, og denne betænkning, der først blev offentliggjort i november i fjor, blev straks stillet til folketingsudvalgets rådighed.

Som det fremgår af folketingsudvalgets beretning, har udvalget, og specielt et underudvalg, holdt en række møder og haft en række samråd med den daværende justitsminister og har gennemgået det justitsministerielle udvalgs betænkning og det deri indeholdte forslag til ændringer af straffeloven.

Det forslag, den højtærede justitsminister nu har fremsat, svarer ret nøje til det resultat, hvortil folketingsudvalget nåede, og jeg kan derfor på mit partis vegne anbefale forslaget til en velvillig behandling.

Jeg ser det ikke som en opgave for mig ved denne lejlighed at gennemgå samtlige lovforslagets paragraffer. Det har den højtærede minister gjort, og jeg kan iøvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, men foruden nogle bemærkninger om de principielle problemer, denne sag rejser, vil jeg gerne knytte kommentarer til enkelte af bestemmelserne, navnlig på de områder, hvor den højtærede justitsminister har ændret det forslag, om hvilket udvalget nåede til enighed.

Om nødvendigheden af den foreslåede revision af straffeloven skal jeg ikke gøre mange bemærkninger. Det er mit indtryk, at der fra alle sider var enighed derom, da spørgsmålet i december 1948 på konservativt foranledning var til drøftelse her i salen. For mig står det således, at hovedmotivet må være at undgå en straffelov med tilbagevirkende kraft, at undgå bestemmelser, der

giver straffeskærpselse med tilbagevirkende kraft.

I denne forbindelse vil jeg gerne fremhæve, fordi der tit, synes jeg, opstår misforståelser i den offentlige debat om problemet, at straffelovstillægget af 1945 ikke udvider med tilbagevirkende kraft det strafbares område, men derimod skærper straffebestemmelser med tilbagevirkende kraft. Det er det, jeg for mit vedkommende finder det af betydning at undgå i en kommende situation.

I den offentlige debat om det foreliggende forslag — og det har jo været kendt i det justitsministerielle udvalgs form siden november i fjor — har problemet om en eventuel besættelses karakter spillet en rolle. Jeg kan henvise til en artikel herom i finansstidende for december 1949, og jeg benytter lejligheden til at understrege, at der aldrig fra nogen side har været tvivl om, at den tyske besættelse af april 1940 var en påtvunget besættelse, påtvunget ved magt-anvendelse og trusel om fortsat magt-anvendelse. Diskussion har der bagefter stået om mange ting i forbindelse med regeringens holdning under besættelsen indtil 1943, men der har aldrig været nogen diskussion om, hvorvidt denne besættelse var en påtvunget besættelse. Hele dette problem om en eventuel kommende besættelses karakter blev indgående drøftet på kriminalistforeningens årsmøde i november i fjor. Jeg tror for mit vedkommende ikke, at vi kan komme sagen nærmere, end den højtærede justitsminister kom det i sin fremsættelsestale, hvor han fremhævede, at tvivl hos befolkningen om besættelsens karakter næppe lader sig udrydde ved en bestemmelse i straffeloven. Jeg understreger endvidere, at den højtærede justitsminister ved den lejlighed fremhævede, at f. eks. § 106 også gælder en besættelse, der ikke har fjendtlig karakter, nemlig bestemmelsen om udnyttelse af forbindelse med besættelsesmagten, og klart er det jo, at der kan være situationer også under en venligtsindet besættelse, hvor statsmagten og myndighederne må have mulighed for at skride ind overfor den, der bag deres ryg søger forbindelse med besættelsesmagten. Jeg vil også pege på de betragtninger, der fra islandsk side fremførtes på kriminalistforeningens årsmøde, idet højesteretsdommer Tryggvason redegjorde for de erfaringer, man i Island havde høstet under den engelske påtvungne, men venligtsindede besættelse; det fremgik heraf, at opfattelsen i Island var den, at den dagældende straffelov, som lå på linie med